

Ramkvilla 2007

Min første buk samt ned- og opture under jagten.

Skrevet af Vibeke Granzow alias Søs

Med tankerne på sidste års tur til Ramkvilla går tiden frem til oktober 2007 UENDELIGT langsomt! Taske og grej pakket, alle papirer tjekket 117 gange og så må det godt snart blive torsdag formiddag! Planmæssig afgang og turen går østover mod Ramkvilla.

De første er ankommet og lidt efter lidt samles vi og bliver præsenteret for en svensk specialitet – 'smøregårs-et-eller-andet'

En 'lagkage' bestående af sandwichbrød / tunsalat / krebs / pålæg / ost – flot pyntet og anrettet.

Og ellers er det 'same-procedure-as-last-year': Joakim ridser reglerne op – der stilles spørgsmål (mange) og snart er hovederne fyldt op og vi tørne ind med mange forventninger.

Fredagen starter med at "vores" bil kører i grøften – men efter et par forsøg er vi dog på vejen igen. I løbet af dagen sker der ikke så forfærdelig meget men på den sidste post kommer der lidt liv i radioen – der meldes om 'elg i såten'. Så er alle sanser skærpet! Lige inden det er slut for den dag lyder der et enkelt skud og Rese har skudt en elgkalv. Det eneste jeg når at se af elg er fire hvide ben som forsvinder ind i skoven – formentlig den pindtyr, der er set sammen med koen og kalven. Men ellers ingenting ud over en masse frisk luft.

I år havde to af deltagerne medbragt jagthorn så der kunne blæses behørigt 'Jagt forbi' ved paraden efter dagens jagt.

Lørdag. Tidligt op næste morgen og klar på gårdspladsen – bliver snart sat af på skovvejen og står og venter på at det lige akkurat bliver lyst nok til at jeg kan finde vej ind til tårnet. Det er stjerneklart og rimfrosten ligger over landskabet. Prøver at liste ind på post men det er svært fordi frosten har gjort alting super-sprødt.

Kommer ind til tårnet og kravler op på plads – og i takt med at solen står op kommer der mere og mere udsyn over pladsen – og hvilket område! Frit udsyn hele vejen rundt, neden for tårnet er der (tror jeg) et område med birke-krat og som indramning af området er der bagerst en jordvold. Indtil ca. kl. 07:45 sker der ikke så meget, nogle morgenduelige ravn flyver lidt hid og did og jeg sidder blot og nyder at der falder ro på. Et rådyr viser sig ca. midt på jordvolden – dvs. der er kuglefang både over og under den og et pænt stykke efter den kommer der yderligere to dyr. Jeg tager riflen op – og lidt ned – tænker 'om det nu går' og så tager jeg en fatal beslutning: 'Jo – det er OK' og jeg skyder. Kan se at rådyret reagere på skuddet – men inden jeg når at skyde igen er dyret forsvundet ned i 'birke-krattet'. Et stykke tid er der helt stille – men så hører jeg en underlig klagende lyd – og jeg bliver klar over, at jeg har truffet dyret – men kan ikke afgøre om det er alvorligt. Kalder over radioen og skal afvente at Joakim kommer til stedet med hunden for at lave en eftersøgning. Klagelydene tager til i styrke for så lige pludselig at ophøre. Lidt efter kommer der to rådyr til syne meget tæt neden for tårnet – de spiser stille og roligt og jeg regner med, at det var de to andre dyr, der nu er kommet ned fra volden. De går frem og tilbage, lidt lige som om de leder efter nr. 3

Helle og Joakim dukker op sammen med Robert. Robert kravler op i tårnet for at være klar mens Helle og Joakim afsøger området foran tårnet. Jeg kan nu se, at det som jeg antog for at være 'birkekrat' i virkeligheden er birketræer, for jeg kan kun se toppen af Joakim's hat med det orange bånd! Området bliver afsøgt – men hunden finder ikke det anskudte dyr og tager i stedet sporet op efter de to andre rådyr. Øv for noget møg – nu havde jeg endelig et dyr for og så fejlbedømte jeg afstanden noget så grundigt.

Formentlig har skudafstanden været helt oppe på 235 m! Resten af dagen er der ligesom lagt en stor dæmper på min skydelyst!

Selv om vi taler det igennem under 'runden ved bordet' om aftenen – og det er noget der kan ske/sker for alle jægere og det vi frygter mest – så har jeg det alligevel ret skidt med at der nu går et dyr rundt ude i skoven og lider fordi jeg fejlbedømte situationen. Det er ikke nogen rar fornemmelse!

Frokost i det grønne: Varm suppe kogt på elg kød uuhhmmm - dét er godt når det er koldt!

Transport til næste såt – et lad fuld af kvinder bevæbnet og klar til skud

Transport til næste såt – et lad fuld af

Søndag starter som de øvrige dage: Tidligt op, en varm kop kaffe indtages, en klap-sammenmad i lommen og ud på post.

Helle har lånt mig sin afstandsmåler som jeg sidder og øver mig med i det første tårn. Og der går det op for mig, at 100 m ikke er særlig stor afstand. Det er bidende koldt da det blæser temmelig meget – og ud over et par småfugle er der kun den flotte solopgang at se på. Indtil frokost sker der ikke så meget for mit vedkommende – tænker stadig en del på gårsdagens hændelse og øver mig i at udregne afstande.

På den første post efter frokost – hvor jeg egentlig bare har lagt riflen over knæene og har tænkt 'jeg skal alligevel ikke skyde noget' - får jeg alligevel en ny chance. Jeg kan høre hunden inde i skoven og lige pludselig kommer der en buk ud på vejen! Nu pumper adrenalinet rundt i kroppen! Bukken kommer tættere på og idet jeg retter mig op i skydetårnet standser han og kigger direkte over på mig. Faktisk står han præcist som i lærebogen – med siden til og fuldstændig blottet – lige klar til skud. Og så tænker jeg: 'OK – når du stiller dig sådan an – så må jeg også skyde på dig' – det gør jeg og bukken springer lige ret op i luften og løber fra stedet. Jeg når at repetere men nu vender han rumpen til og jeg når ikke at skyde igen. Bukken forsvinder hen over et gære og ind under nogle høje grantræer og jeg kan ikke længere se ham. 'F...' - nu skal jeg igen melde over radioen at jeg har skudt til et dyr – men ikke er sikker på om det er ramt (ordentligt). Men Joakim melder retur at min observation tegner godt og at det nok skal gå. Nu begynder jeg at ryste på hænderne og kan faktisk slet ikke sidde stille. Bliver dog i tårnet indtil Joakim ankommer og sammen går vi hen til det sted hvor jeg så bukken forsvinde. Undervejs er der tydelige schweiss-spor – rigtig meget endda og jeg bliver rigtig rigtig glad da Joakim letter på hatten og gratulerer? Dér ligger bukken – stendød! Ramt af en kugle lige på bladet – helt perfekt! Jeg har skudt min første buk – en fin gaffelbuk, der brækket og flået vejede 15 kg. Joakim pustede også lidt da han skulle trække den ud til vejen. Jeg er allermest glad for at det lykkedes at få rystet oplevelsen fra dagen før af med sådan en fin revanche.

Den allersidste post – et tårn lidt inde og oppe af vejen - er et pragtfuldt sted. Der er tydelige spor og fald efter elg lige under tårnet og jeg nyder den flotte udsigt. Da klokken er over 18.00 vælger jeg at aflade da jeg ikke syn's jeg behøver at skyde mere denne gang og inden det bliver helt mørkt når jeg lige akkurat at se en stor elg i tasmørket! Den går langs / under nogle store grantræer fra den ene side af lysningen, krydser vejen og forsvinder ind i skoven på den anden side af lysningen – en meget flot og spændende afslutning på en begivenhedsrig dag!

Hjemme i jagthytten er der mange gode forslag til hvordan jeg skal 'indvies' som rigtig jæger: Selvfølgelig det obligatoriske blod i ansigtet men også noget med whisky, snus og andre sælsomme påhit (tror faktisk at noget af det bliver opfundet til lejligheden).

Mens vi sidder og venter på maden, trækkes der lod på 'bentippet' og sørme om ikke jeg er den heldige vinder af ½ elgkalv! Aftenen forinden havde både Marianne og jeg bestilt 5 kg. elg kød med hjem – så med yderligere en ½ elgkalv + en buk er bilen godt læsset til turen hjemover.

Joakim og Rese hjælper ad med at ordne dagens udbytte – og jeg får under kyndig vejledning lov til selv at flå min buk. En vigtig del af arbejdet når man nu også selv vil nedlægge maden. Og selvfølgelig har jeg skrevet mig på til næste år!

Kærligste hilsener

SøS

PS. Ca. 10 dage efter hjemkomst fik jeg en sms med besked om at mit anskudte dyr var fundet og skudt. Den var ganske rigtigt anskudt men ikke mere alvorligt end at den havde, kunne overleve vinteren. Det var i øvrigt en rå med 5 cm opsats.

PS PS. En del af bukken blev nydt Nytårsaften bl.a. med en kanon god cognac-sauce (ikke sovs – men sauce som næsten blev spist med ske)